

per l'espaiositat de la sala. Diu dos o tres coses més i acaba parlant del Sindicat. Els aplaudiments són sorollosos i duren llarga estona. El públic està satisfet i molts espectadors abandonen la sala, rendits sens dubte per les fortes emocions sentides. Emperò encara falta el darrer plat.

L'olímpic Duràn i Ventosa parla i diu:

—Què us diré jo, pobre de mí, que no us ho hagin dit els senyors que m'han precedit en l'ús de la paraula? Ja heu vist a aquest bon home, alcalde de Sant Feliu de Guíxols. (Rialles.) Ja heu sentit les rotundes afirmacions. No puc pas parlar del Lladoner. Amb això, ja sabeu la vostra obligació el dia 29...

S'asseu l'orador i tothom s'aixeca. Es veuen varis oients que estiren els braços com per a esplaiar-se de les engúnies passades en tant poca estona, i quan encara retroaven en l'espai els aplaudiments de part de la concurrència, des d'un recó del tablado s'aixeca l'Isamat—que es veu que tenia l'instrument rovellat per no haver de parlar ee l'escandalós assumpte de l'Ajuntament de Badalona— i crida a tot pulmó:

«Electors! Recordeu el cant de Verdun: No passaràn!»

La gent entén que s'ha de recordar del cant del verdum, i tots a la una van fent *psum... psium... psium...* mentre abandonen la pahorosa estància.

ADIT

Manca de memòria

En l'acte de propaganda electoral celebrat pels liguers en el poble de Sant Feliu de Codines, el fracàs del qual és dels que formen època, el senyor Plaja es permeté llençar unes paraules, que copiades de «La Veu» diuen així:

«En Torras no us ha adobat una carretera, ni posat un telèfon, ni construït una escola; però us ha atropellat a tots els qui no el seguïu».

Els senyors de la Lliga, sempre flacs de memòria. I el més perjudicat de la manca d'aquesta funció fisiològica, és, pel què es veu, el senyor Plaja. Ells no volen recordar se que aquest senyor, en l'any 1910 va fer girar dues visites d'inspecció a l'Ajuntament de Sant Feliu de Codines, de resultes de les quals foren destituïts dos Ajuntaments.

El senyor Plaja, en les diferents legislatures que ostentà la representació del districte de Granollers, no assolí una sola millora per a Sant Feliu, on es dona el cas, que l'afavoreix ben poc, de que el telèfon de la població és d'un particular, del senyor Cebrià Calvet.

Cal, doncs, fer remarcar que si el senyor Plaja hagués tingut la memòria necessària, aquelles paraules que transcrivim haurien sigut ofegades arran de llavi, ans de dir-les son autor.

El què ara ha succeït a l'Ajuntament de Sant Feliu, segons el senyor Plaja, és un acte reprovable; i el mateix, quan per conveniències polítiques l'aplica la gent de la Lliga, és allavors una cosa plausible i digne d'aplaudiment. No sabem comprendre quina lògica és aquesta.

La teoria de la gent lliguera és la de que una cosa feta per ells és justiciera i la mateixa cosa, aplicada pels altres esdevé una arbitrariedad.

Segurament que això respòn a un principi fonamental de la tan bescantada «ètica» lliguera.

Més, nosaltres, que tot quant hem vingut fent fins aquí ha sigut solament inspirat per un gran amor al nostre districte, deslligant-nos sempre de certs maquiavelismes i jocs de traveta als quals tant acostumats ens tenen la gent lliguera; nosaltres, repetim, tenim la plena convicció de que aquesta «ètica» ja esdevé rovellada, i que se li «veu el llautó»; i que si per a fer propagandes electorals no treuen altres arguments, caldrà plegar el ram, amb lo qual hi guanyaran, ja que a aquestes altures s'exposen a altres fracassos com el de Sant Feliu de Codines. I això, en vigílies de les eleccions, seria el «campi qui pugui» de la desfeta i el «sálvase quien pueda» del desespero,

Una conferència política

Dijous, a la nit, l'exdiputat i candidat de la Coalició, En Francisco Torras, donà la seva anunciada conferència, al saló d'actes del primer pis de la Unió Lliberal. L'interès que havia despertat el tema a desenrotllar pel nostre amic, feu que'l local resultés deficient, en tanta de manera, que foren molts més els que no poderen oir la notable conferència que els que aconseguiren enquistar-se en la bonica sala.

A l'hora anunciada, i rodejat de tots els concellers de la Coalició i de la minoria liberal de l'Ajuntament, el senyor Torras donà començ a la seva tasca, essent devotament escoltat durant prop de dues hores que allargà la seva peroració i sorollosament aplaudit i molt felicitat, en acabar-se l'acte, per les més distingides personalitats granollerines que hi assistiren.

En la impossibilitat de fer altra cosa, resumirem en breus paraules la notable dissertació del nostre amic, del nostre il·lustre compatrici, que en contraposició a les violències de llenguatge usades per certs «representants de l'ordre», fou una reposada oració d'amor a Granollers i al Vallès, un cant vibrant, serè, fonament sentit, a la nostra petita pàtria, a aquest tros de terra catalana que és l'amor preferent, únic, d'en Francisco Torras.

Dividí el seu treball en tres parts. En la primera, i després de brillant exordi, posà de relleu la política d'odis i de venjances tot temps desenrotllada pels cacics de la Lliga, que donen bona prova del seu amor a Catalunya amb l'amorque prodiguen al nostre Vallès.

Cità el cas d'haver pres l'administració de loteries a la senyora viuda del nostre plorat amic Joan Barbany, aprofitant-se que en Cambó era ministre de Finances, per a donar ho a un amic polític, que després resultà no estar en condicions legals.

Condemnà l'haver-se retirat dels pressupostos de la Diputació i Mancomunitat les petites subvencions que abans s'havien concedit a La Unió Lliberal, i al nou Hospital i Asil que està acabant-se de construir.

Posà de relleu l'odi que inspira als qui, amb llur actuació, priven que acabin les obres necessàries perquè pugui utilitzar-se el pont damunt del Congost, a l'entrada de nostra ciutat.

I acabà aquesta part de la notable conferència, protestant amb energia del fet insòlit que significa que tots els concursos de bestiar que ara mateix ha anunciat la Mancomunitat, en totes les comarques catalanes es celebrin a la llur capitalitat, amb la sola excepció del Vallès, on cap dels dos concursos es celebrarà a la nostra ciutat; i protestà així mateix de la negativa sistemàtica de concedir a Granollers cap de les Biblioteques populars creades per la Mancomunitat amb els cabals de tots els catalans.

En oposició a aital política d'odis i petites venjances, que en són una mostra tant sols els fets denunciats, actua la Coalició, laborant per la prosperitat de la comarca i l'engrandiment de la ciutat, procurant-li tots els atributs als quals té dret com a capital del Vallès, per la seva història i la seva importància.

Explicà com aconseguí el títol de Ciutat per a Granollers i de Vila per a Mollet; exaltà la excepcional importància que té la gran obra de l'empedrat de la nostra carretera; palesà així mateix la tasca profitosa que realitza l'Institut d'Estudis Superiors; remembrà la

bona memòria d'l patrici Pereantón, que facilità, amb important donatiu, la construcció del bell edifici per a les Escoles que porten el seu nom, i anuncià que podria utilitzar-se la corretera de Ribas, en el trajecte de Barcelona a Granollers, gràcies a les obres que s'hi estan fent i a les que hi ha ja aprovades.

Tota aquesta obra de renovació, de regeneració de la nostra ciutat i de la comarca, es ve fent amb la constant oposició de la gent de la Lliga i significa per a Granollers un esforç econòmic que sortosament pot realitzar perquè l'administració de la nostra ciutat és en mans de gent honrada, tan honrada, que ni els nostres enemics més rabiosos gosen combatre-la.

En la tercera part del seu treball, el senyor Torras explicà el perquè se'l combat amb tant ensanyament. No és per cap noble ideal, no és per cap sentiment elevat, que se l'insulta i se l'amenaça; és perquè ell no ha volgut ajupir-se mai als negocis d'explicació dubtosa, com el del Banc de Barcelona i del Comitè cotoner, i altres i altres... Això no és perdonat pels qui totes hores tenen als llavis el sagrat nom de la Pàtria, per a realitzar la seva tasca en profit propi.

I acabà dient el seu credo polític. Jo soc lliberal—digué,— i acceptaré sempre les decisions dels meus amics. Si mai estan en contradicció els seus sentiments amb la meua actuació, o la rectificaré o em retiraré a casa. Jo no soc separatista; jo estimo, com el qui l'estimi més, a la meua terra; i per això no la vui veure víctima d'un extremisme que'l crec altament perjudicial. I perquè es vegi si és cert aquest amor meu a Catalunya, n'és prova el meu amor a la nostra ciutat i al Vallès.

Tret de que l'ésser granollerí, signifiqui ésser mal català.

Com havem dit, el públic ovacionà al nostre amic, qui rebé la unànim felicitació dels seus oients.

Donya Concepció Riera

A Barcelona, on temps ha vivia, turmentada per greu malaltia, ha mort aquesta virtuosa dama, mare del nostre entranyable amic, el regidor d'aquest Ajuntament, En Joan Montañà.

Per la bondat del seu cor i pel seu caràcter, senzill i amable, s'havia fet estimar de tothom, a la nostra ciutat, on visqué durant bona part de la seva vida exemplar d'esposa amantíssima i mare que idolatrava en els seus fills.

A l'acte del seu enterrament, efectuat ahir, es palesà prou el dol que en nostra ciutat ha produït la mort de la virtuosa dama, essent en gran nombre els amics de la família Montañà que's traslladaren a la veïna capital, per tal de testimoniar al nostre amic llur sentiment per la pena que l'aclapara.

En la llarga comitiva que's formà per a acompanyar el cos inanimat de la senyora viuda de Montañà al lloc de repòs etern, hi figurava tot el nostre Ajuntament, l'exdiputat senyor Torras i el diputat de la Mancomunitat senyor Flaquer, entre moltes altres personalitats que ens és difícil anomenar.

EL DEMOCRATA adresa a la família Montañà i molt particularment el nostre preuat amic el més sentit pèsam.

E. P. D.

Imp. Garreil : Gravé, 25 : Granollers